

נולד: 1.1.1926

נפטר: 3.4.2004

בן לקובה ושרה

היה נשוי לרותי

אב לעופר, עידו, גילי, רועי

כתבה עמליה:

"בתאונה, שארעה לפני 12 שנה, נחבל דן קשות בראשו והחל התהליך הכואב של ההינתקות, תהליך הניכור בינו לבין העולם ובינו לבין עצמו. מה שראינו אחר-כך היה מאבק בלתי נלאה עם הגורל שנחת עליו. דן לא היה מן המוותרים בקלות, ולכן הייתה ההתמודדות כה טראגית, כה כואבת. דן המוכשר כל-כך, שהיה תלמיד נפלא, ספורטאי ושחיין מצוין, שהיה מדריך מוצלח ורקדן ואיש תרבות. דן זה, שהיה מרגיז ממש במהירות התפיסה שלו, וענה לך עוד בטרם גמרת לשאול – חזר מן השיקום והתקשה

לקבל את עצמו כפי ששרד מן התאונה. דן הלך והסתגר ונעשה שתקן בין אנשים. החל לבטא את עצמו במסגרת קורס לכתובת זכרונות. ברשימות אלה סיפר על עצמו בהומור ובחן רב. לדן היה איזה דיבוק של אספנות. אהב ואסף בלי לאות חפצים וכלים ישנים עתיקים, והקים את המוזיאון הראשון שלנו. האוסף הזה הועבר לימים לדויד'קה ושימש יסוד לאוספים שם.

דן נולד בראשית 1926, על האדמה הזאת, לשניים מראשוני בית-אלפא – קובה ושרה. היה ילד ונער מוכשר מאוד, למד במוסד החינוכי במשמר-העמק, והיה מרכז פעילות חברתית ואחר הבולטים ביותר. אחר-כך יצא להדריך בקן ירושלים והצליח מאוד כמדריך. במקצועו הראשון היה רפתן. במלחמת העצמאות שירת בגדוד 13 ולחם בקרבות בהם השתתף הגדוד ברחבי הארץ.

דן ורותי, שבאה אתו מקן ירושלים, הקימו משפחה והביאו לעולם ארבעה בנים. עופר נהרג במלחמת יום הכיפורים. דן, האב השכול, עבר את הכאב הנורא על מות בנו בכורו, בפנים חתומות, וביקש לדעת פרטי פרטים איך קרה הדבר. הגיע עד לתעלת סואץ כדי לפגוש חיילים ששירתו עם עופר עד רגעיו האחרונים. לא ראינו את דן כואב ובוכה, רק כשהיה נוסע בלילות לבדו, חוזר מעבודתו כמשווק ב"קב-קור", זלגו הדמעות ללא הפוגה.

דן היה אחד האנשים הפעילים האכפתיים ביותר בקיבוץ. כיהן בהרבה תפקידים: חצרן, סדרן עבודה, רכז עבודה, רכז ועדת מינויים, רכז ועדת תרבות ועוד. מפעלו האישי הייחודי היה בית-ספר לשחייה שהקים פה. כל הילדים למדו אצלו שחייה, במוכשרים השקיע יותר, והקים קבוצת שחייה עם חפצי-בה.

דן היה גם פעיל בחוץ – ריכז את מועדון "צוותא" חיפה, הקים את "צוותא" יבנה, ושימש רכז המופעים של התנועה הקיבוצית. בכל תפקיד היה פעיל מסור, תוסס, מעז, ממציא ויוצר. גרתי עם דן רותי עשרות שנים בשכנות. הוא היה שכן וידיד נפלא. תמך בי ועזר לי בכל קושי. אני אומרת לך כאן, ליד הקבר, בכנות את כל האמת: "נעמת לי מאוד, ידידי, דן!".

כתב בנו גילי:

"היית אבא שכל ילד ישראלי ממוצע היה מאחל לעצמו – צבר טיפוס, יוזם וביצועיסט, מוכשר, בעל תפיסה מהירה, אינטואיציה בלתי רגילה ובטחון עצמי בשפע. גבר נאה ושזוף, כריזמטי, ובעיקר – מגנט אנושי מהלך, שנקשר וקושר אנשים אליו, לוקח ונותן מכל הלב, ועוד איזה לב. אין דבר כזה "אי אפשר" אצל דן. שני משברים היו בחייך: מותו של עופר, בנך בכורך, אשר אהבת כל כך. והשני – תאונת הדרכים ופציעת הראש שלך, אשר השליכה אותך, את אימא ואת כולנו למציאות שונה לגמרי. גם בימים הטובים יותר שלך, כמו-גם בימים האחרונים הקשים לך ולנו, לא איבדת את החיוך שלך ואת האמון בצוות המסור לך בבית 'רב-גיל' ואיחדת אותנו סביבך, כמו תמיד".